

Så var man fra Kristeligt Folkepartis side inde på en konference om affald. Jamen affald, det skal vi simpelt hen diskutere en gang imellem.

Ebbe Kalnæs (CD):

»Affald 21«. Vi lever jo i en tid, hvor vi gungrer lidt, forstået på den måde, at når vi laver planer og den slags, tager vi sådan et århundred ad gangen. Samtidig har vi også en konkurrence.

Konkurrencen består meget i – ikke mindst på venstrefløj – at sætte nogle mål, sådan »tænk på et tal«, tænk på et stort tal, 20 pct. mindre, 40 pct. mindre osv., men at gå ind i den egentlige debat, substansen, om, hvordan vi skal handle i detaljer, hvordan vi skal finansiere, det kniber det somme tider lidt med enigheden om.

Vi skal som udgangspunkt, når vi taler affald og affaldsbehandling, gøre os klart, at vi opkræver omkring 1 mia. kr. på området til andre formål, altså til statskassen i almindelighed. Derudover har vi selvfølgelig sådan nogle småordninger hist og her, en cigarkasse, som kan være med til at hjælpe på nogle af tingene.

Men problemet er jo først og fremmest, at hvis vi vil have sat gang i det her, så må vi tænke på, hvad det er for nogle tilskyndelser og mekanismer, der skal til, og så må vi altså forsøge at holde de penge, der er, ovre i denne her sektor og lade være med at bruge den som et almindeligt afgiftsobjekt. Det er ikke særlig befordrende.

For at tage fat i et af udgangspunkterne, nemlig skrot, så har vi jo drøftet det meget i de seneste dage, vi har også hørt nogle rygter hist og her, og så sent som i går hørte vi nogle tal; jeg har også hørt nogle andre, nemlig at der skulle stå sådan måske 200.000 skrotbiler rundt omkring i krogene. Vi ved, at skrotprisen er langt nede; vi ved, det bliver ganske vanskeligt at få dem samlet sammen. Derfor må jeg sige til det her punkt, at selv om jeg også er bekymret over skatterne og afgifterne, er jeg ikke enig med Venstre.

Mere fundamentalt om affald: Vi har de der 13 mio. t, så vi må sige, at vi er nødt til at forklare, at vi ikke er færdige med at betale for en vare, før vi også har betalt for at skaffe den af vejen eller genbruge den på ordentlig og rimelig vis. Altså den tankegang er vi nødt til at have ind.

Derfor er vi nødt til fremover at sige, at det her hænger altså sammen; det vil sige, at det

skal være lukkede systemer. CD bidrager ikke til så meget som en eneste millimeter i afgifter på den slags ting her, hvis ikke det er et lukket system, en lukket kasse, så det reelt tilskynder til den virkning, vi gerne vil have.

Altså når vi har et stort problem, og det har vi med affald, så er det meget sikkert, at hvis ikke vi holder pengene inde i systemet til tilskyndelser, så når vi ingen vegne. Så kan vi godt blive enige om i en eller anden festtale, at vi skal nedsætte noget med 10, 20 eller 30 pct., men hvis ikke vi reelt gør det, der skal til, nemlig laver tilstrækkelig gode tilskyndelser, så hjælper det ikke.

I den overordnede holdning, den gennemgående holdning i den plan, der nu hedder »Affald 21«, må vi sige, at der er en tone, en stil, som jeg opfatter som en ændring, nemlig at den er kvalitativt bedre og ikke så kvantitativ. Den skriver sig ikke ud i nogle hjørner, som er umulige. Så alt i alt synes vi, den er god. Med vanlig forsigtighed må jeg så sige til ministeren, at fordi jeg nu siger, den er god, er det ikke sådan, at jeg har vedtaget hver linje og sagt, at det indforskriver vi os til. Vi har jo den erfaring med miljø- og energiministeren, at han i sin kreativitet og begejstring går ud fra, at de, der ikke har protesteret, er for.

Generelt må jeg sige, at »Affald 21« ikke er så ringe. Vi er faktisk ret godt tilfredse med den, og vi tror også, den er et godt grundlag. Det er klart, at de 13 mio. t plus i øvrigt alt det andet, vi har liggende fra tidligere synder, skal der gøres noget ved.

Jeg vil gerne gentage: Vi er parat til at gå ind og lave ordninger, som sigter på, at man skal betale for at få afskaffet tingene, men vi skal lade være at bruge området som et generelt skatteobjekt.

Hvis man pålægger en vare en omkostning, og den er jo ens, hvad enten det er noget bras, eller det er en mere holdbar vare, så kunne det måske på lang sigt få den virkning, at det her var en hårdere belastning på det ringeste, som holder kortest, og som vi smider hurtigst væk, altså at vi kan få en egentlig kvalitetsforøgelse i de ting, vi bruger, så vi måske bruger dem en smule længere. Det rammer den billige, den ringe vare hårdere, hvis vi går ind og prøver at regne ud, hvad det rent faktisk koster at slippe af med den på forsvarlig vis.

Ikke flere generelle afgifter på det her område, hvis man reelt mener, at man vil skubbe udviklingen og lave de rigtige tilskyndelser.